

Soraya Lane

DUKRA
iš
ITALIJOS

Iš anglų kalbos vertė
Augustė Čebelytė-Matulevičienė

Sofoklis

VILNIUS, 2024

Ši knyga yra grožinis kūrinys. Išskyrus viešai prieinamus ir žinomus, vardai, veikėjai, įstaigos, organizacijos, vietovės bei įvykiai yra autorės išgalvoti arba aprašyti taip, kad tiktų knygos kontekstui. Bet koks panašumas į realius žmones, gyvus ar mirusius, įvykius ir vietas yra atsitiktinis.

Skiriu savo leidėjai Laurai Deacon. Ačiū, kad tikėjai šia serija nuo tos akimirkos, kai pirmąsyk ją pristaciau. Būsiu amžiams dėkinga už suteiktą galimybę.

PROLOGAS

KOMO EŽERAS, 1946-IEJI

Estė

Feliksui kyštelėjus ranką kišenėn, Estei užėmė kvapą.

– Este, nupirkau šį žiedą iš karto, kai prieš visus tuos metus išvydau tave „La Scalos“ scenoje, – paaiškino Feliksas, laikydamas nedidelę raudono aksomo dėžutę. – Tu – vienintelė moteris, kurią kada nors mylėjau.

Ji be galo troško pamatyti žiedą ir pasigrožėti deimantu, kurį jai išrinko, tačiau tik suėmė vyrą už rankos ir švelniai užlenkė jo pirštus ant dėželės. „Jis vis dar pasižadėjęs kitai moteriai.“

– Ne, – sušnabždėjo. – Dabar netinkamas metas. Noriu, kad pasipirštum, kai būsi laisvas taip elgtis.

Nė akimirkos nenuleisdamas nuo Estės akių, jis subruko dėžutę atgal į kišenę.

– Ar galiu kai ko paklausti?

Ji linktelėjo.

– Žinoma.

– Jei būčiau pasipiršęs anksčiau, ar būtum sutikusi?

Staiga suplūdo ašaros, kurias iki tol pavyko tramdyti.

– Taip, Feliksai. Tūkstantį kartų *taip*. Tu – vienintelis, kurio kada nors troškau.

PIRMAS SKYRIUS

LONDONAS, DABARTINIAI LAIKAI

Lili stumtelėjo buto duris ir žengė vidun, iš paskos vilkdama lagaminą ir sportinį krepšį.

– Ku kū! – šuktelėjo ir koja užtrenkė duris, tada numetė mantą žemėn.

Nesulaukusi atsako žengė dar keletą žingsnių, o apsidairiusi suprato, kad per ketverius svetur praleistus metus namuose veik niekas nepasikeitė – tos pačios šilto atspalvio baltos sienos, išpurentos pagalvėlės ant sofos, virš židinio – veidrodis auksine apdaila, naudojamas kaip atrama galybei ant atbrailos sustatytų nuotraukų rėmelių.

Stabtelėjusi jų apžiūrėti Lili išvydo, kad daugumoje švyti jos pačios plati šypsena. Ji ištiesė ranką ir nykščiu perbraukė tėčio veidą, vėliau motinos ir ūmai suvokė, kaip smarkiai jos pasiilgo.

Nuojauta, kad mamos nėra namie, buvo tokia stipri, jog nė neprireikė antrąkart šuktelėti. Lili pasuko virtuvėn ir pamatė ant suoliuko paliktą laiškėlį, tada atsirėmė į stalviršį ir greitosiomis permetė, kas rašoma.

Laukiu nesulaukiu, kada tave pamatysiu, brangute, bet nusprendžiau keletą savaitių paviešėti Italijoje, nes tokiu metu ten labai gražus oras. Gal susitikim ten? Su meile mama.

Lili nusijuokė ir numetė raštelį. „Taip tikėjauši ilgai laukto susitikimo, o ji išdūmė į Italiją!“ Bet negalėjo jos kaltinti. Kai Lili išsikraustė į užsienį, mama turėjo išmokti tvarkytis be vienintelės dukros, tad dabar reikėjo tik džiaugtis, kad susikūrė laimingą gyvenimą.

Prie skrudintuvo pūpsojo neatplėšti vokai. Pamaniusi, kad laiškai veikiausiai jai, Lili ėmė sklaistyti krūvą. Vis dėlto keli buvo skirti motinai, o štai jos dėmesį patraukė paskutinis, gulėjęs pačioje apačioje.

Patrisijos Rods fondui

Lili pavartė voką rankoje, spėliodama, kodėl mama neatplėšė močiutės fondui skirto pranešimo. Pastebėjusi oficialią teisininkų kontoros emblemą, nusprendė užmesti akį į turinį ir kyštelėjo nagą po antspaudu. Nusižiovavusi pajuto, kaip po dvidešimt keturių valandų skrydžio smelkiasi nuovargis ir laiko juostų skirtumo padariniai. Ten, kur gyvena, dabar bemaž vidurnaktis, tad normalu, kad jautėsi mieguista.

Tiems, ką gali dominti Patrisijos Rods fondo reikalai

Laukiame jūsų rugpjūčio 26–ąją, penktadienį, devintą ryto „Viljamsono, Klarko ir Dankano“ biure Padingtone,

Londonė, kur kviečiame atvykti atsiimti fondui perduoto daikto. Prašome susisiekti su mūsų administracija ir patvirtinti, kad gavote šį laišką.

Pagarbiai

Džonas Viljamsonas

Ji pasitrynė akis ir iš naujo perskaitė laišką. Močiutė mirė Lili paauglystėje, vadinas, daugiau nei prieš dešimtmetį. Kažkodėl nuo juodu ant balto užrašyto jos vardo nugara nuėjo pagaugais. Ji dievino močiutę – vieną labiausiai atsidavusių, kilniausių pažintų moterų – ir dabar graužiama kaltės susigėdo, kad senokai apie ją negalvojo, kitaip nei apie tėtį, kurio paveikslas į mintis smelkiasi beveik nuolatos. Ji šypsojosi prisiminusi, kaip važiuodavo jos aplankyti, kaip jiedvi susėdavo saulėkaitoje ir gurkšnodavo arbatą, kol Lili jai tarsi draugei išpasakodavo savo bėdas.

Ji sugraibė mobilųjį ir greitosiomis sukūrpė elektroninį laišką solisitoriui, prašydama paaiškinti išsamiau. „Tikriausiai suklydo. Juk žinočiau, jei būtų nebaigtų fondo reikalų, tiesa?“

ANTRAS SKYRIUS

Lili praplėšė akis. Prireikė kelių minučių, kol susigaudė, kur yra. Iš pradžių neatpažino aukštų baltų lubų, į kurias spoksojo, galop pasikėlė ant alkūnių.

Po kurio laiko nusvarino kojas nuo lovos krašto ir persibraukė plaukus, mėgindama juos išpainioti. Kambaryje buvo tamsu, šviesa skverbėsi tik iš koridoriaus, kur ji, matyt, pamiršo išjungti lempą. Dirstelėjusi į laikrodį ant naktinio stalelio įsitikino, kad miegojo ištisas valandas. Buvo veik keturios ryto, vadinasi, pramiegojo gerą gabalą dienos ir nakties, bet pailsėjusi nesijautė, priešingai – galva atrodė net sunkesnė nei vakar.

Ji nusvirduliavo į vonios kambarį ir apsišlakstė veidą, tada sužiuro į atspindį apvaliame veidrodyje virš spintelės su kriaukle. Kai būdavo nepasidažiusi, pastebėdavo nosies pertvarą ir skruostus nusėjusias smulkias strazdanas – nuožmios saulės Naujojoje Zelandijoje, kur gyveno ir dirbo, palikimą. Pirštų galais palytėjusi odą nusišypsojo, mat jai patiko šis naujas saulės nubučiuotos merginos įvaizdis. Dėl jo ir ilgų, tamsių, nepaklusnių garbanų panėšėjo į paplūdimio, o ne miesto vaiką ir taip pat tuo džiaugėsi. Buvo labiau atsi-

palaidavusi. Metų metus siekė tokia tapti ir nenorėjo žaboti atrastos laisvės tik dėl to, kad persikraustė atgal į Londoną.

Lili susėmė ilgus tamsius plaukus ir sukdama į kuodą viršugalvyje nutapeno virtuvėn paieškoti telefono, jį aptiko ten, kur palikusi, – ant stalviršio. Elektroninio pašto dėžutėje rado laiškėlį nuo buvusio bendradarbio, šis atsiuntė vynuogyno, kuriame juodu dirbo, nuotrauką – tinklais apgaubtas vynuoges ir nuo šerkšno pabalusią žemę. Ji šypsojosi ir mintimis ten nusikėlusi įsivaizdavo, kaip sulaukia, kol atsida- ro restoranas, ir užsisako kasdienės kavos, o tada žvelgia į vynmedžių eiles, nusidriekusias, kiek tik akys užmato. Išsi- blaškiusi atsidūsėjo. Gal vertėjo likti Naujojoje Zelandijoje ir atsisakyti sezoninio darbo Italijoje pasiūlymo. Kita vertus, nuo seno žadėjo semtis kuo daugiau patirties įvairiuose pa- saulio kampeliuose, kol nuspręs, kur įsikurti.

Ji vėl sutelkė dėmesį į pašto dėžutę ir peržiūrėjo naujų laiškų sąrašą, ieškodama ko nors įdomaus. Galop pastebėjo teisininkų kontoros atsakymą.

Gerb. panele Makenzi,

dėkojame, kad kreipėtės. Džiaugiamės, kad mūsų laiškas sužadino jūsų smalsumą. Vis dėlto manome, kad būtų geriausia aptarti jame minimus reikalus su jumis ar kitu šeimos nariu akis į akį. Prašom patvirtinti, kad galėsite dalyvauti penktadienį numatytame susitikime, kitaip tu- rėsime paskirti kitą jums tinkamą datą.

Pagarbiai

Džonas Viljamsonas, Houpės Berenson fondo patikėtinis

Houpė Berenson? Lili raukėsi, kartodama tą vardą mintyse ir mėgindama prisiminti, ar bent kartą jį girdėjo. Niekaip jo neatpažino ir apgailestavo negalinti paklausti motinos. Galbūt tai moteris iš močiutės praeities, nežinojusi, kad ši seniai mirusi, ir per klaidą įtraukusi ją į savo testamentą. Reikėjo tikėtis, kad nepaliko jai kokio nors seno šlamšto, kurį po susitikimo tektų tempti namo.

Lili padėjo telefoną ir nusprendė išsivirti kavos, kad greičiau išsibudintų.

* * *

– Brangute! Kaip smagu girdėti tavo balsą!

Lili nusijuokė ir prisikišo telefoną arčiau ausies, kad geriau girdėtų kimų motinos balsą.

– Negaliu patikėti, kad lyg niekur nieko išmovei į Italiją! – papriekaištavo. – Žinok, tikėjausi, kad surengsi man sugrįžtuvių vakarėlį. – Ji stengėsi neišsiduoti, kad grįžusi į tuščią butą ne juokais nusiminė, – jei motina buvo laiminga, turėjo džiaugtis jos laime. Nors dar nepažinojo jos naujo mylimojo, atrodė, kad juodu puikiai leidžia laiką.

– Mieloji, juk nemėgsti būti dėmesio centre. Tikrai nesi-ruošiau rengti tau vakarėlio.

Ji buvo teisi. Lili iš tiesų nekentė iškilmių, o štai motina nepraleisdavo progos atsidurti įvykių sūkuryje. Ji visad spėliodavo, ar tai perdėtas šios veržlumas paskatino ją tapti drovesne, nuosaikesne.

– Kada atvyksi? Ar pasimatysime prie Komo ežero?

– Po kelių savaitių. Kad ir kaip norėčiau susitikti, gali būti, jog pasiliksiu tik nakčiai ar dviem.

– Nuostabu! Man metas eiti, brangute, visą dieną plaukiosim gražutėle jachta. Ar tikrai negali pasikeisti skrydžio ir atvykti anksčiau, kad kartu praleistume daugiau laiko?

Nors motina negalėjo matyti, Lili papurtė galvą. Ji laukė nesulaukė, kol leisis skersai Italiją, – nuo seno svajotojo aplankyti tą šalį, tik nenorėjo būti sumindžiota turistų. Troško susipažinti su kultūra ir pasivaikščioti po vynuogynus, pakvėpuoti grynu oru ir pabendrauti su žmonėmis, kurie skina derlių ir gamina vyną, atrasti mažičius restoranus ir stumdytis su vietiniais žavinguose turgeliuose, o ne maltis tarp Komo ežerą apspitusių gerbėjų, besistengiančių išvysti Džordžą Klunį. Kad ir kaip juokinga būtų, jautėsi tikra, jog kaip tik tokią veiklą siūlytų motina.

– Londone turiu reikalų, tad tikrai nepavyks atskristi anksčiau. Šiaip ar taip, labai laikiu mudviejų susitikimo, – patikino Lili. – Tiesa, kol dar nepabėgai, ar Houpės Berenson vardas tau ką nors sako?

– Ne, o ką?

– Tiesiog radau teisininko laišką močiutės fondui.

– Na, brangute, tu juk žinai, kaip vargsti su tais laiškais. Matyt, pamiršau atplėšti.

– Nieko tokio. Pranešiu, kai išsiaiškinsiu, ko jie nori.

– *Ciao, bella!** – išdainavo motina ir linijoje stoji tylą.

Kuri laiką Lili dar laikė telefoną prie ausies, įsivaizduodama ją, vilkinčią kokį nors ryškiaspalvį kaftaną, apsikarsčiusią papuošalais ir lipančią į prašmatnų laivą. Ji tikrai dėl jos džiaugėsi. Toji moteris buvo neprilygstama mama, vaikystėje viską dėl jos aukodavusi, o tėčiui mirus perėmusi vadeles

* Iki, gražuole! (It.)